

La senyora puta

I que tothom sabia qui era i què feia, i vostè ja m'entén, marxi i deixi les nenes en pau

Foto: Konstantin Lazorkin

Al carrer dels Bombers, pujant a mà dreta, hi havia una cotilleria petita. Ningú hi passava mai ben bé pel davant, sempre fèiem una mica de torta de quatre o cinc metres per baixar de la vorera i després tornar a pujar i caminar normal, recte fins a la Rasa. Era una cotilleria de vidres tan tèrbols que semblaven plàstic ratllat que es deia que era només l'aparador de no ho vulguis saber i que a dins, res, vinga. Per què corres, mamà?, va, tira, t'apressaven les mares, que feien allò que t'agafen molt fort la mà i t'estiren independentment de si t'entrebanques o caus. Era la manera com apreníem a témer l'aparador de calces i sostens sense saber per què.

Del cert del cert no se sabia quina forma havia de prendre aquella por, però a mesura que t'anaves fent gran aquell temor es convertia en curiositat per desconeixença i un dia no hi passaves pel davant mateix però sí que et miraves la cotilleria des de l'altra vorera molt fixament una bona estona aviam què. I mai, res.

L'acadèmia de dansa (<http://www.catorze.cat/noticia/989/ballarines>) era molt a la vora de la cotilleria, i la cotilleria era entre l'escola i dansa, de manera que per anar de l'escola a dansa hi passàvem bastant a prop. Jo ja era al vestidor i la Carme, que ens ajudava a vestir, vaig veure que sortia esperitada perquè una mare li va dir alguna cosa curta però poderosa que la va fer reaccionar amb celeritat. De sobte, la mare que havia encetat el neguit va obrir la porta de

l'acadèmia i va cridar fort pugeu!, i tres nenes van entrar a corre-cuita i ella va tancar de seguida i la Carne va fer girar la clau.

Cops d'alguna cosa de fusta a la porta -amb el temps he acabat pensant que el mànec d'un paraigua- i crits pastosos de dona gran i furiosa i tants renecs gruixuts que la Carne ens va dir tanqueu-vos al vestidor i no sortiu, no sortiu!

Què passava només ho podien saber les tres nenes que havien entrat just abans dels cops i els crits, que encara esbufegaven amb les motxilles i les jaquetes posades. Saber? Hi tenien relació directa: no eren bones nenes, tothom les tenia pel que eren, dolentes i malcreientes. Sempre acabaven castigades i avui tot feia pensar que n'havien fet un gra massa.

La Carne va entrar al vestidor d'una revolada i s'hi va encarar, tot i que normalment era tan dolça. Quantes vegades els havia dit que la deixessin tranquil·la -a qui?- i que no ho fessin més -el què?-. Elles estaven autènticament espantades, dues ploraven i la que no, va dir que no, que no ho farien més. Les va deixar on eren després de l'ordre inequívoca *canvieu-se!* i va obrir el balcó de la classe per avisar les nenes que anessin arribant pel carrer Sant Pere que no pugessin, que s'esperessin a ca l'Augusta o a la Lyonesa fins que fossin avisades de pujar.

Mentrestant, la mare d'abans mirava de convèncer qui picava a la porta que estava a punt d'arribar la policia i que era cosa de minuts, i que marxés si no volia que se l'enduguessin presa i que tothom sabia qui era i què feia, i vostè ja m'entén, marxi i deixi les nenes en pau, quin escàndol.

Tot això nosaltres ho vam sentir des de dins del vestidor, i ara les tres nenes, més tranquil·les, ens van explicar ja sense somics i en veu baixa que era la de la cotilleria, una vella despentinada que només sortia quan veia nens al carrer, que portava una pistola i ganivets al bolso per matar-los, ja n'havia matat un pilot i elles hi havien passat i havien picat al vidre per cridar-li senyora puta perquè sortís, que ho feien sempre perquè hi entraven homes.

Jo dintre meu em va fer molta ràbia ser tan continguda, que què pot ser més alliberador que cridar ben fort senyora puta i seguir caminant carrer avall.

Encara ho tinc pendent de fer.